

66

Fazla mı sosyalleştik ne?

Zeynep Aslan KESMÜK

99

Kimi sağcıym dedi, kimi solcuyum. Kimisi hayırcı kimisi evetçi! Öyle ki çocuğunun adını "Evet" koyup tüm dünyaya duyurdu. Ateisti, dinlisi, dinsizi, ırkçısı herkes kendini deşifre etti. Mahremiyet duygusu yok olup gitti.

Gereksiz, boş bir gündemi takip etmek marifet haline geldi. Kimin ne yediği, düğünde giydiği elbisenin rengi, çocuğunun okul başarısı, yandan bakışlı profil fotoğrafları... Amaçsız, ne olduğu ve kime hitap ettiği belli olmayan video çekimleri ve daha niceleriyle doldu taşı internet mecrası...

Cebinde parası yok, mekan tuttu çocuğunun doğum gününü kutladı. Sedyede ameliyata giden hasta annesinin fotoğrafını çekti, dualar istedi. Evinden cenaze daha çıkmadan, saniyesinde paylaşımını yaptı. Garip ve bir o kadar da acınası hal içindeyiz. Çarşaf çarşaf sergiliyoruz dünümüzü, bugünümüzü ve düşüncesizce geleceğimizi ipotek altına alıyoruz.

Süslüyoruz çocuklarımızı, çekiyoruz fotoğraflarını; anıları, hatıraları kendimize değil millete mâl ediyoruz. Seviyoruz insanları ve sorgusuz sualsiz, sonunu düşünmeden paylaşıyoruz çocuğumuzun en özel hallerini. Sonra da yakınıyoruz çocuk tacizlerinden ve ne hale geldi bu millet

diye. Soralım bakalım "Nasıl oldu ve ne zaman kırıldı bu çark?" Okuyoruz her gün dijital ortamlarda çocuklara yapılan kandırmacaları, tacizleri ve tecavüzleri. Öyle ki, akıllı telefonu, akıllı teknolojiyi takip ederken akılsız bir hal alıyoruz. Önce çocuğumuzu herkesle tanıştırdık sonra da kötü niyetli insanlardan şikayetçi oluyoruz. Gün geliyor on yaşındaki bir çocuk alımlı pozlar vererek kendi başına fotoğraf paylaşımına girmeye başlıyor. Anne baba olarak kızıp engel olmaya çalışıyoruz. Nasıl bir tezattır ki kuralı kendimize koyamayıp, bizi modelleyen çocuğumuzdan doğru davranışı bekliyoruz. Sonra çocuk "Ee sen de paylaşıyorsun niye bana kızıyorsun?" diye söyleniyor. "Sen küçüksün doğruyu, yanlış ayıramazsın" mı diyeceksin yoksa "Şunları bunları kısılandırıp, hava atmak için yapıyorum" diye söyleyip kendini ifşa mı edeceksin.

Hem takip etmeyi hem de edilme-yi sever olduk. Merakla bekliyoruz ellerde telefon paylaşımını kimler beğendi, neler yazdı?

Bugün İstanbul yolundayım çek, Kayseri'ye 10 km kaldı çek, Ankara'dan uçuyorum çek, bilmem hangi yoldayım çek. Çek yavrumsu çek! Elini dijitalden çabuk çek, yoksa o seni içine çekecek.

Ömrümüz çekmekle geçiyor: Kimi açlık çekiyor, kimi yokluk... Ve kimileri de anı çekip paylaşmanın derdinde.

Bakıyorum ortada gezen paylaşımlara "Güzel bir gündü" yazılıyor ya da "Harika bir pazar kahvaltısından" ve sahte gülücükler... Güya birlikte olmak için ailece çıkmışlar kahvaltıya. Çoluk çocuk ellerde telefon, deve kuşu misali gömülmüş başlar. Çıkan tek cümle "Dört kişilik kahvaltı lütfen". Tatlısından tuzlusuna masa donatılmış sahte bir gülücük anında selfi ve paylaşım "... yerde mutlu hissediyoruz."

Hangi paylaşımından mutlu oldun acaba? Garsonun sizinle paylaştığı

peynir, zeytin tabağından mı, yoksa canım reçellerin tadından mı? Ya da fark edemediğin çimenlerin, toprağın kokusu, doğanın güzelliği mi seni bu kadar mest etti de mutlu hissettin?

Gerçekten komik geliyor ve neresinden tutsam elimde kalıyor. Meğer kendimizi millete sergilemeye ne kadar meraklıymışız? Elimizde telefonlar, tabletler anı yakalıyoruz ve paylaşıyoruz. Paylaşmak önemli; sosyalleşmenin bir parçası, neyi paylaştığının önemi yok, önemli olan takipçi sayısı, beğendi işareti. Bu kadar koşturmacanın arasında zamanın kısa olmasından yakınırken nasıl oluyor da internet mecrasının kölesi, boş işlerin kalfası oluyoruz?

Sosyal insan tabiri farklıydı dün. Sosyalleşelim derken asosyal mi olduk bugünde? İnsanı anlamak, sağlıklı iletişim kurmak önemliydi örneğin. Konuşmayı unuttuk. Cümleler, kelimeler ses olup dökülüyor dilden. Sessizlik konuşmanın dili oldu. İki satır yazıyla fotoğraf ve video paylaşımı ise iletişimin kendisi.

Saygı, sevgi, birliktelik en güzel değerler yitirmeye başlandı. Birbirine yabancı insanlar çoğalıyor. En önemlisi artık kendimiz olmaktan çıkıp başka hayatlara bürünmeye başlıyoruz. Ait olmadığımız, bizim olmayan, özentî hayatlar. Neyi ispatlamak derdimiz? Ya da kendimizi bir yerlere aitmiş gibi göstermek neden bu kadar önemli?

Kısır döngüyü fark edebiliyor musunuz? Gerçekten zaman geçiyor; biz yetişkinler ve çocuklarımız sanal alemlerin fırsatları ve tehditleriyle karşı karşıyayız. Bu noktada yetişkinler olarak sanal dünyanın fırsatları ve tehditleri hakkında uyanık olmak zorundayız. Çocuklarımızın ve toplumumuzun geleceği için aile bağlarını güçlendirmemiz, birbirimize yaklaşmamız, sevdiğimizimize gerçek ortam ve mekanlarda zaman ayırmamız çok önemli...

Gerçek insanlarla, gerçek zamanlar geçirmek; ailemizle ve sevdiğimizimizle gerçek mutluluklar yaşayıp, gerçek anılar biriktirmek için neler mümkün acaba?